

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Daniely Zemanové, soudců Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobců: a) E. S., a b) nezl. V. S., oba zast. Mgr. et. Mgr. Václavem Hnilem, advokátem se sídlem Bašty 415/6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2014, čj. OAM-295/ZA- ZA14-ZA14-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) a b) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2016, čj. 4 Az 38/2014-23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobců a) a b) Mgr. et. Mgr. Václavu Hnilovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 10 520 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 9. 2014, čj. OAM 295/ZA-ZA14-ZA14-2014, nevyhověl žádosti žalobců (dále jen „stěžovatelé“) a mezinárodní ochranu jim dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neudělil.

[2] Stěžovatelé podali žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 9. 7. 2014. Stěžovatelka ad a) je původem z Ruska, kde v současné době žijí její rodiče a dva bratři. Před příjezdem do ČR žila v Č. v Zakarpatské oblasti na Ukrajině, nejprve u své babičky a poté u příbuzných svého manžela. Vlastní byt v M., v N. o. na jihu Ukrajiny. Do ČR se přistěhovala v roce 2008 za svým manželem, který zde pracoval. Jejich nezletilý syn, jehož jménem rovněž žádá o mezinárodní ochranu, se narodil v České republice. Návratu na Ukrajinu se stěžovatelka obává z důvodů své ruské příslušnosti, neboť by mohla čelit nadávkám či jiným útokům ze strany ukrajinských občanů. Bojí se též války a

povolání manžela do armády, neboť by zůstala sama s nezletilým synem. Má strach též o jeho život.

[3] Žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle výše citovaných ustanovení zákona o azylu. Ve svém rozhodnutí mimo jiné uvedl, že důvodem žádosti stěžovatelů o mezinárodní ochranu byla zejména skutečnost, že jim nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podali stěžovatelé žalobu dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v níž namítali porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) při vedení správního řízení (§§ 2, 3, 32 odst. 1, 46 a 47 odst. 3 správního řádu), jakož i nesprávný právní výklad příslušných ustanovení zákona o azylu. Uvedli, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci a neopatřil si potřebné podklady pro své rozhodnutí. Namítali rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění a vybočení žalovaného z mezí správního uvážení. Jsou přesvědčeni, že splňují podmínky pro udělení azylu dle §§ 12 a 14 zákona o azylu; žalovaný se však možnosti udělení humanitárního azylu dle § 14 citovaného zákona vůbec nezabýval.

[5] Městský soud v Praze žalobu stěžovatelů zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 30. 8. 2016, čj. 4 Az 38/2014-23.

II. Shrnutí kasační stížnosti

[6] Proti rozsudku městského soudu podali stěžovatelé kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[7] Žalovaný podle stěžovatelů nesprávně aplikoval ustanovení §§ 12 a 14 zákona o azylu. Uvádí, že prokázali důvodnost aplikace § 12 písm. b) zákona o azylu. Poukazují na změnu situace na Ukrajině, kde v době odchodu stěžovatelky v roce 2008 panoval mír a žádné nebezpečí pronásledování ani nenávist ze strany ukrajinských spoluobčanů nehrozily. Nyní je však situace zcela odlišná. Žalovaný a městský soud pochybili, pokud nezohlednili aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině a problematiku soužití ruských a ukrajinských obyvatel. Vycházeli z neaktuálních zpráv mezinárodních institutů a nevládních organizací o stavu ochrany lidských práv na Ukrajině, na základě nichž dospěli k závěru, že stěžovatelům žádné nebezpečí v případě návratu nehrozí. Aktuální zprávy však hovoří o opaku a porušování lidských práv prokazují. Stěžovatelům nyní hrozí násilí ze strany soukromých osob a polovojenských jednotek, které jsou proukrajinsky orientované. Žalovaný ani městský soud neposoudili ani stav fungování ukrajinských státních orgánů a efektivnost případné pomoci.

[8] Stěžovatelé dále namítají, že při posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu žalovaný vybočil z mezí správního uvážení, jeho rozhodnutí je fakticky projevem libovůle. Poukazují na narušené rodinné vztahy s rodiči manžela, v případě návratu nemají nikoho, kdo by jim poskytl potřebnou pomoc. Také uvádí, že životy lidí na Ukrajině jsou ohroženy a vládní orgány jim nejsou schopny poskytnout potřebnou ochranu. Nejsou zde

pokračování

zajištěny základní lidské potřeby, systém sociálních dávek ani přístup k dostatečné zdravotní péči.

[9] Žalovaný se nezabýval ani rodinnou situací stěžovatelů. V této souvislosti upozorňují na skutečnost, že stěžovatel ad b) je nezletilým dítětem, které se narodilo v ČR, kde až doposud žilo. Vytržení stěžovatele z tohoto sociálního prostředí a jeho vystavení možnému násilí na Ukrajině zmítané občanskou válkou je dle stěžovatelky ad a) důvodem pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný měl přitom rozhodnout alespoň o udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť obava stěžovatelů z represe na území Ukrajiny za ruské občanství, ruský přízvuk, ruské jméno a ohrožení života v bojích je vážnou újmou ve smyslu citovaného ustanovení.

[10] Městský soud se nevypořádal s námitkami žalobců, kterými v podané žalobě poukazovali na porušení ustanovení § 3, § 68 a dalších ustanovení správního řádu. Soud pouze konstatoval v závěru napadeného rozsudku, že „...*správní orgány uvedeným povinností dostaly, a není proto důvod přisvědčit této obecně formulované námitce žalobců, vyjádřené v žalobě.*“ „...*Zároveň soud upozorňuje, že některé z žalobních námitek nesouvisí s řízením o udělení mezinárodní ochrany, ale s udělením trvalého pobytu. K těmto námitkám se soud nevyjadřuje, neboť nejsou relevantní a nesouvisí s žalobou napadeným rozhodnutím.*“

[11] Stěžovatelé rovněž namítají, že z odůvodnění rozhodnutí městského soudu není zřejmé, z jakých důvodů soud považoval argumentaci žalobců za nedůvodnou. Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [viz nálezy ÚS sp. zn. IV. ÚS 114/96 (114/1997 Sb. ÚS)] a Nejvyšší správní soud by jej měl v souladu se svou judikaturou zrušit.

[12] Z výše uvedených důvodů stěžovatelé navrhují, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že trvá na svých závěrech učiněných v rozhodnutí, a s ohledem na obsah stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřipustnost ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil, zda kasační stížnost splňuje formální náležitosti, a shledal, že stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná (§ 102 a násl. s. ř. s.), a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda tato stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost.

[16] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, kde interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného usnesení může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo (2) právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, anebo (3) je potřeba učinit judikaturní odklon. Kasační stížnost je rovněž přijatelná, (4) pokud je v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno takové zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[17] Stěžovatelé výslovně neuvedli, v čem spatřují přijatelnost podané kasační stížnosti, avšak z jejího obsahu lze dovodit, že je to z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci ve správním řízení, nesprávného posouzení otázky při výkladu ustanovení §§ 12 písm. b) a 14 zákona o azylu, a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí městského soudu.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jejíž důvodnost by sama o sobě zakládala přijatelnost kasační stížnosti.

[19] Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak ho posoudil (srov. rozhodnutí NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75). Konstantní judikatura zdejšího soudu tedy označuje za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí, v němž krajský soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudky ze dne 27. 6. 2007, čj. 3 As 4/2007 – 58, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 – 73, či ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004 – 74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44).

[20] Absenci výše uvedených požadavků Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledal. Městský soud přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami stěžovatelů se řádně, dostatečně a srozumitelně vypořádal. V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že žalobce má před správním soudem především povinnost tvrzení a povinnost důkazní (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 11. 2003, čj. 6 As 2/2003-66). Soud není povinen (a vzhledem k principům správního soudnictví a k povinnosti dodržovat rovnost stran ani oprávněn) dohledávat za žalobce skutečnosti, které by zajistily úspěch podané žaloby. Námitky stěžovatelů v žalobě, resp. tvrzení o porušení zákonných ustanovení bez uvedení souvislosti se skutkovým stavem projednávané věci, byly velmi obecné a na samé hranici projednatelnosti. Městský soud v napadeném rozhodnutí popsal, z jakých důvodů se námitkami nezabýval podrobněji, popř. že některými námitkami se nezabýval vůbec (tj. např. tvrzením stěžovatelů souvisejícím s pobytoým povolením). Z těchto důvodů považuje Nejvyšší správní soud rozsah i formu odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu za dostačující, odpovídající obsahu uplatněných žalobních námitek.

pokračování

[21] Ohledně námitky nesprávné aplikace §§ 12 a 14 zákona o azylu Nejvyšší správní soud nejprve odkazuje na zákonné znění těchto ustanovení. Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec *a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště*. Podle § 14 zákona o azylu lze humanitární azyl udělit v případě hodném zvláštního zřetele, jestliže nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu.

[22] K posouzení aplikace § 12 písm. a) zákona o azylu Nejvyšší správní soud na tomto místě podotýká, že stěžovatelé před správním orgánem netvrdili, že byli někdy v minulosti pronásledováni za uplatňování politických práv a svobod, ani že byli členy nějaké politické strany. Tuto skutečnost přitom nepopírají ani stěžovatelé v podané kasační stížnosti; důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. a) proto již z povahy věci není dán.

[23] Ohledně aplikace § 12 písm. b) se městský soud ztotožnil se závěry žalovaného v tom, že obavy stěžovatelů z možné nenávisti a pronásledování ze strany proukrajinsky smýšlejících spoluobčanů či obavy z útoků polovojenských jednotek z důvodu jejich ruského původu nejsou dostatečně podloženy a odůvodněny. Nejvyšší správní soud ověřil, že žalovaný se k důvodům, na základě nichž jejich čistě hypotetické obavy nepovažoval za azylově relevantní ve smyslu § 12 písm. b), vyjádřil na stranách 8 a 9 svého rozhodnutí. Dospěl tam k závěru, že stěžovatelka v minulosti potíže podobného typu neměla a v případě útoku (resp. jejich poškození trestnou činností či porušení jejich základních lidských práv a svobod), který by jí a jejímu synovi po návratu na Ukrajinu mohl teoreticky hrozit, existuje na Ukrajině možnost vyhledat pomoc státních orgánů. Obavu stěžovatelky tedy neshledal důvodnou. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že rozhodnutí žalovaného nelze v této části označit za zjevně a celkově nepřezkoumatelné, k čemuž by soud musel přihlídnout z úřední povinnosti. Nadto Nejvyšší správní soud dodává, že otázka existence důvodné obavy z pronásledování ze strany soukromých osob byla již v judikatuře NSS řešena (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2003, čj. 4 Azs 23/2003-65). Nejedná se tedy o novou právní otázku, která by odůvodňovala přijatelnost této kasační stížnosti, a městský soud se nedopustil ani žádného zásadního pochybení při výkladu hmotného či procesního práva.

[24] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k aplikaci § 14 zákona o azylu a (ne)udělení azylu z humanitárních důvodů, zejména k tomu, které skutečnosti jsou okolnosti zvláštního zřetele hodné (např. v rozhodnutí ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55). Posouzení existence skutečností odůvodňujících udělení humanitárního azylu je věcí správního uvážení žalovaného a je soudně přezkoumatelné pouze z pohledu dodržení procesního postupu a případného porušení zákazu libovůle (srov. rozhodnutí NSS ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38, ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003-48, a ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55).

[25] Při posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu žalovaný vycházel z toho, že stěžovatelé netrpí žádnou závažnou nemocí, že jejich zdravotní stav je (ostatně i

dle tvrzení stěžovatelky) dobrý a že zde není ani jiná okolnost zvláštního zřetele hodná, která by udělení humanitárního azylu odůvodňovala. Ohledně bezpečnostní situace na Ukrajině žalovaný odkázal na několik objektivních a nezávislých zdrojů, s tím, že konflikt probíhající ve východní části Ukrajiny nelze považovat za humanitární katastrofu, resp. totální konflikt, který by odůvodňoval udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

[26] K námitkám týkajícím se obav z vystavení nebezpečí vyplývajících z válečného konfliktu na Ukrajině Nejvyšší správní soud souhlasí se závěry městského soudu, podle kterých nic nenasvědčuje tomu, že by stěžovatelé v případě návratu mohli být jako civilisté vystaveni reálnému nebezpečí vážné újmy v důsledku nestabilní situace v Doněcké a Luhanské oblasti, popř. na Krymu (srov. usnesení NSS ze dne 24. 2. 2016, čj. 6 Azs 267/2015-23, ze dne 18. 9. 2015, čj. 2 Azs 194/2015-28, či ze dne 22. 7. 2015, čj. 2 Azs 160/2015-43).

[27] Tvrzení o neshodách mezi členy rodiny a nevole stěžovatelky s nimi žít nejsou samy o sobě důvodem pro udělení azylu, neboť se nejedná o okolnost zvláštního zřetele hodnou ve smyslu § 14 zákona o azylu (srov. usnesení NSS ze dne 28. 2. 2008, čj. 6 Azs 8/2007-61). Rovněž možnosti stěhování v rámci Ukrajiny vyhodnotil Nejvyšší správní soud v minulosti jako standardní (srov. usnesení NSS ze dne 29. 6. 2016, čj. 2 Azs 99/2016-21). Zdejší soud tedy nesdílí názor stěžovatelů, že se žalovaný a městský soud dopustili při výkladu § 14 zákona o azylu pochybení, které by zakládalo přijatelnost kasační stížnosti.

[28] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že ačkoliv plně chápe, že možné povolání manžela a otce stěžovatelů do armády je traumatizující záležitostí, nejedná se o důvod, pro který je možné udělit mezinárodní ochranu (srov. např. usnesení NSS ze dne 10. 11. 2016, čj. 10 Azs 198/2016-37). Obava z případného povolání do armády se navíc netýká přímo stěžovatelů, nýbrž jejich manžela a otce.

[29] Stěžovatelé dále namítají nedostatečné zjištění skutkového stavu, neboť žalovaný ani městský soud nevycházeli z aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině. Městský soud oprávněně dospěl k závěru, že žalovaný při aplikaci § 12 a § 14 zákona o azylu dostatečně zjišťoval skutkový stav na základě výpovědi stěžovatelky a zpráv o zemi původu a vyložil úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodů pro (ne)udělení mezinárodní ochrany ve smyslu příslušných ustanovení zákona o azylu. Stěžovatelé neuvedli ke své námitce žádné konkrétní skutečnosti, které měl žalovaný při rozhodnutí opomenout, nepoukázali na případnou desinterpretaci určitých konkrétních faktů či podkladů, ani nepředložili důkazy, které by pravdivost či objektivitu informací, z nichž žalovaný při svém rozhodování vycházel, vyvrátily. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu neshledal v postupu městského soudu a v jeho závěrech žádné pochybení.

[30] K požadavku stěžovatelů, aby městský soud příslušný k řízení o oprávněném prostředku v prvním stupni posoudil úplně a *ex nunc* jak skutkové, tak i právní otázky, Nejvyšší správní soud předně opět upozorňuje na obecnost námítky, z níž nelze zjistit, jak se podle jejich názoru změnil skutkový či právní stav v projednávané věci od rozhodnutí žalovaného. Správním soudům není známo, že by se bezpečnostní situace na Ukrajině změnila v té míře, aby neudělením mezinárodní ochrany stěžovatelům došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky (např. zásady *non-refoulement*). Bez uvedení

pokračování

konkrétních skutečností, které měl městský soud posoudit a neučinil tak, Nejvyšší správní soud neshledal v postupu městského soudu pochybení.

[31] Městskému soudu nelze vytknout ani nesprávné či nedostatečné posouzení aplikace § 14a zákona o azylu, neboť v žalobě bylo porušení tohoto ustanovení pouze konstatováno, opět bez uvedení bližších důvodů. Městský soud k takto formulované námitce správně ověřil ve vztahu k § 14a zákona o azylu pouze přezkoumatelnost závěrů žalovaného.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že při posouzení přijatelnosti kasačních námitek neshledal důvod pro jejich věcné projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů, posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné zásadní pochybení městského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[34] Advokátovi, ustanovenému Nejvyšším správním soudem pro řízení o kasační stížnosti, se dle § 35 odst. 8 s. ř. s., s přihlédnutím k § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává následující odměna.

[35] Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení (včetně seznámení se spisovým materiálem) a podání doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu]. Nahlížení do spisu dne 21. 11. 2016 bylo nezbytné, aby se ustanovený zástupce s věcí seznámil, a bylo vyhodnoceno jako předpoklad pro přiznání úkonu právní služby dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Nebylo proto možné jej znovu považovat za samostatný úkon, za který by náležela odměna. Výše odměny za jeden úkon činí běžně 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu]. V nyní projednávané věci se jednalo o společné úkony při zastupování dvou osob, zástupci náleží ve smyslu § 12 odst. 4 advokátního tarifu každou ze společně zastupovaných osob mimosmluvní odměna snížená o 20 % (tj. 2 480 Kč za jeden úkon). Při zastupování dvou osob se jedná o částku 2 x 2 480 Kč, tj. 4 960 Kč za jeden úkon, celková odměna za dva úkony činí 9 920 Kč. K této částce je nutné připočíst 600 Kč za náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu (2 x 300 Kč). Ustanovený advokát není plátcem daně z přidané hodnoty, celková odměna ustanoveného advokáta tudíž činí 10 520 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu